

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: R. D.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovanému ze dne 11. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/83144-421/1, ve věci podpory v nezaměstnanosti,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí z 11. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/83144-421/1 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní body a stanovisko žalovaného:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 8. 2022 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/83144-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce

ČR – krajské pobočky Ostrava (dále jen „úřad práce“) ze dne 4. 4. 2022. Tímto rozhodnutím úřad práce nepřiznal žalobci podporu v nezaměstnanosti.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že mu podpora v nezaměstnanosti nebyla přiznána z důvodu chybného postupu zaměstnankyně úřadu práce, která žalobce nesprávně poučila při vyplňování žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Na její radu žalobce napsal, že do České republiky přijížděl jen dvakrát ročně na dovolenou. Přesné termíny svých příjezdů si totiž nepamatoval. Následně podepsal protokol, ve kterém bylo uvedeno, že nebude dokládat žádné podpůrné doklady k prokázání zachování bydliště v České republice. To však není pravda. Zaměstnankyni pouze řekl, že si nepamatuje přesná data návštěvy České republiky a potřebuje k tomu více času; neřekl, že nebude dokládat vazbu k České republice ani že nebude dokládat další doklady. V základním poučení uchazeče není zmínka o něčem, co se nazývá vazby na Českou republiku. Kdyby byl poučen o to, že musí doložit vazby na Českou republiku, tak by je samozřejmě doložil. Jednání se účastnil i žalobcův syn D., který rovněž žádal o podporu v nezaměstnanosti. Jeho manželce byla podpora v nezaměstnanosti přiznána za téže skutkové situace, protože byla stejnou zaměstnankyní řadu práce pečlivě poučena o tom, co má doložit.
3. Žalobce byl překvapen, když obdržel zamítnutí své žádosti. Dostavil se na úřad práce vše vysvětlit, kde shledal, že ani vedoucí úřadu není dostatečně znalá, jak dokládat vazby na Českou republiku. Žalobci nebylo vyhověno, a proto podal odvolání žalovanému. Žádného poučení se mu však nedostalo.
4. Žalobce je přesvědčen, že o jeho žádosti bylo chybně rozhodnuto v důsledku nesprávného postupu zaměstnankyně úřadu práce při vyplňování dotazníku a při sepsání protokolu, v němž byly nesprávné údaje. Též v důsledku chybného, resp. nedostatečného poučení ze strany správních orgánů. Na podporu v nezaměstnanosti má nárok, neboť si vazby na Českou republiku zachoval, a kdyby byl poučen o tom, že svá tvrzení nemá dostatečná nebo že je neprokázal, učinil by tak. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl důkazy, výpisy z účtů, dokládající, že v České republice opakovaně pobýval a nakupoval, dále prohlášení jeho sousedů a doklady o úhradách za bydlení, které po celou dobu, kdy pracoval v zahraničí, v České republice udržoval. Navrhl rovněž výslech svého syna a příslušné pracovnice úřadu práce.
5. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že spolu s předmětným dotazníkem bylo žalobci předáno podrobné poučení o tom, jak jej má vyplnit, včetně poučení o tom, jak má dokládat zachování vazeb na Českou republiku. Nesouhlasil s provedením navržených důkazů, protože jde o nepřipustní novoty.

Zjištění ze správních spisů:

6. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Z připojeného správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 28. 3. 2022 o zprostředkování zaměstnání. Současně požádal o podporu v nezaměstnanosti. Žádost podal na formuláři. V něm mj. uvedl, že v letech 2018 až 2022 byl zaměstnán v Rakousku, naposledy od 1. 6. 2021 do 28. 2. 2022. K žádosti mj. přiložil vyplněný „dotazník pro zpětné

určení státu výkonu výdělečné činnosti v zahraničí“. Dotazník na první straně obsahuje poučení. Je zde mj. uvedeno, že:

- „nezaměstnaná osoba uplatňuje nárok na dávky v nezaměstnanosti ve státě posledního zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, ve kterém odváděla pojistné na sociální zabezpečení.“ S odkazem na článek 65 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/04 z 29. 4. 2004 (dále jen nařízení 886/04) jsou uvedeny výjimky z tohoto pravidla: „pendler = osoba zaměstnaná nebo samostatně výdělečně činná v určitém členském státě, která má bydliště v jiné členském státě, do něhož se vrací denně nebo alespoň jednu týdně. Pendler uplatňuje dávky v nezaměstnanosti pouze ve státě bydliště“. „Přeshraniční pracovník (kromě pendlera) = osoba, která si během zaměstnání či samostatné výdělečné činnosti v jednom členském státě zachovala bydliště v jiném členském státě (stát bydliště). Přeshraniční pracovník může uplatnit dávky v nezaměstnanosti ve státě posledního zaměstnání/samostatné výdělečné činnosti nebo po návratu ve státě bydliště (např. sezonní pracovníci, pracovníci v mezinárodní řetěvcové apod.)“
- „Bydliště (centrum zájmu/obvyklé bydliště, nemusí se shodovat s trvalým či přechodným bydlištěm) posuzuje úřad práce na základě skutečností uvedených v dotazníku, který je přeložen k vyplnění žadateli o dávku v nezaměstnanosti, který naposledy pracoval v jiném členském státě EU, tj. byl přeshraničním pracovníkem. Posuzované skutečnosti: délka pobytu a výdělečné činnosti v zahraničí, frekvence návratů do ČR (lze doložit např. kopiemi letenek/jízdenek apod.), povaha a stabilita výdělečné činnosti v zahraničí (lze doložit např. pracovní smlouvou; zjišťuje se, zda osoba byla sezónním pracovníkem, zda se jednalo o stabilní pracovní poměr na dobu určitou/neurčitou apod.), rodinná situace a rodinné vazby v ČR, situace ohledně bydlení (lze doložit např. nájemní smlouvou atd., srovnává se situace v zahraničí a v ČR), vykonávání nevýdělečných činností, daňová rezidence.“

8. V dotazníku žalobce uvedl mj. že od 2018 do 2022 se v Rakousku zdržoval na základě nájemní smlouvy na dobu určitou podle sezóny (zaměstnanecké ubytování). V České republice v době návratu bydlel na základě nájemní smlouvy. Ve zjišťovaném období s žalobcem v Rakousku pobývali manželka a syn. V Rakousku byl pojištěn. Během pobytu v Rakousku se do České republiky vracel několikrát ročně, „2x ročně dovolená“. Během pobytu v Rakousku považoval za svůj stát bydliště „Havířov“. V položce „uvedte vazby k tomuto státu, např. členství v zájmových organizacích, bankovní/jiný účet, zachování nájemní smlouvy/podnájemní smlouvy, hrazení poplatků, starost o nemovitý majetek, péče o člena rodiny aj.“, žalobce neuvedl nic. Jako stát, kde byl daňovým rezidentem ve zjišťovaném období, žalobce uvedl Rakousko.

9. Oba formuláře za úřad práce převzala pověřená úřední osoba Bc. K. B.

10. S žalobcem byl při přijetí žádosti sepsán protokol, který žalobce podepsal na první straně. Na druhé straně je obsažen text, ve kterém jsou v textovém formátu shrnuty údaje z formuláře. Je zde dále uvedeno, že žalobce nebude dokládat žádné podpůrné doklady k prokázání zachování bydliště v ČR jako centra zájmu během jeho pobytu a zaměstnání v Rakousku. Tato strana protokolu žalobcem není podepsána.

11. Dne 4. 4. 2022 rozhodnutím č.j. KAC-1223/2022-MH1T1 úřad práce žalobci podporu v nezaměstnanosti nepřiznal. V odůvodnění je mj. uvedeno, že ze skutečností, které žalobce

uvedl v dotazníku, vyplývá, že během zaměstnání v Rakousku neměl bydliště v České republice; dále z protokolu o ústním jednání vyplývá, že neuvedl žádnou vazbu k České republice a že nebude dokládat žádné podpůrné doklady k prokázání zachování bydliště v České republice. Z toho úřad práce dovodil, žalobce neměl během posledního zaměstnání v Rakousku bydliště v České republice, nelze uplatnit výjimkou podle čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení 883/2004, podle kterého osoba, která měla během zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v členském státě posledního zaměstnání a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, pobírá dávky v nezaměstnanosti podle právních předpisů členského státu bydliště. Doby pojištění získané výdělečnou činností v Rakousku žalobci proto nelze započítat pro splnění podmínky získání alespoň 12 měsíců přechozího zaměstnání.

12. Následně žalobce podal odvolání, v němž uvedl, že „*důvod nepřiznání podpory jsou ze strany ÚP Haviřov účelová a lživá*“. Uvedl, že úřad práce projednal žádost nestandardně, účelově proti žalobci, když důvody pro podezření jsou rozsáhlé a žalobce je uvede při osobním jednání.
13. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm zdůraznil, že přeshraniční pracovník, kterým žalobce je, může podle nařízení 883/2004 nárokovat dávky v nezaměstnanosti i od jiného státu, než je stát jejich posledního zaměstnání. Tato výjimka je uvedena v čl. 65 nařízení. Žalobce však v prvostupňovém řízení neprokázal, že by měl zachováno bydliště v České republice v době, kdy byl zaměstnán v Rakousku, a proto nesplnil podmínky pro aplikaci výjimky podle článku 65 nařízení 883/04 a doby pojištění v Rakousku mu nemohly být sečteny pro účely přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti a splnění podmínky podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný zopakoval zjištění z protokolu o jednání a z dotazníku, zdůraznil, že ačkoliv z podkladů vyplývá zachování nájemního vztahu k bydlišti žalobce v ČR, žalobce odmítl doklad k tomu předložit. Napadené rozhodnutí není lživé a účelové, ale správné a zákonné.

Posouzení žalobních námitek:

14. V posuzované věci žalobce žádal o podporu v nezaměstnanosti jako přeshraniční pracovník, protože naposledy před podáním žádosti byl zaměstnán a platil pojištění v Rakousku. V takovém případě se použije přímo aplikovatelné nařízení č. 883/2004. Čl. 61 tohoto nařízení obsahuje pravidlo sčítání dob pojištění získaných v jiných členských státech. Základním pravidlem nařízení č. 883/2004 je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Z tohoto pravidla je dána výjimka v čl. 65, který stanoví, že migrující pracovníci si mohou požádat o přiznání (odst. 2) a vyplácení [odst. 5 písm. a)] dávek v nezaměstnanosti v členském státě, ve kterém nepracovali, pokud si v tomto členském státě zachovali bydliště. Žalobou napadené rozhodnutí je založeno na nesplnění povinnosti žalobce tvrdit a prokázat skutečnosti rozhodné pro zachování bydliště v České republice. Mezi účastníky je spor o to, zda žalobce byl dostatečně poučen ze strany správních orgánů a zda neúspěch jeho žádosti je v důsledku nesprávného postupu správních orgánů.
15. Krajský soud považuje za účelné nejprve stručně vysvětlit pojem „obvyklé bydliště“ ve smyslu nařízení 883/04. Tímto pojmem se již několikrát zabýval Soudní dvůr Evropské unie (viz např. v rozsudku Swaddling, ze dne 25. 2. 1999, C-90/97, rozsudku Knoch, ze dne 8. 7. 1992, C-102/91). Dle rozsudku Soudního dvoru Evropské unie, I. proti Health Service Executive, ze dne 5. 6. 2014, C-255/13, je seznam kritérií, která je třeba vzít v úvahu při určování místa bydliště osoby, který byl vypracován judikaturou, nyní kodifikován v čl. 11

prováděcího nařízení (bod 46). Dle tohoto článku je bydliště osoby střed jejích zájmů, který se musí posuzovat na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat následující okolnosti:

- a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
- b) osobní situaci dané osoby, včetně:
 - i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy;
 - ii) rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb;
 - iii) vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností;
 - iv) v případě studentů zdroje jejich příjmu;
 - v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé;
 - vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.

16. Judikatura správních soudů včetně Soudního dvora Evropské unie vyžaduje spíše restriktivní výklad pojmu obvyklé bydliště. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 28. 4. 2016, jde o kategorii objektivní; *subjektivní pocit migrujícího pracovníka o tom, že si během pobytu v jiném členském státě, zachoval bydliště, resp. střed zájmů, v členském státě, ve kterém nepracoval, nepostačuje k zachování bydliště v tomto jiném členském státě.*
17. Pro účely posouzení zachování bydliště byl žalobci předložen shora uvedený dotazník, jehož otázky sloužily právě ke zjištění skutečností uvedených v odstavci 15. tohoto rozsudku. Odpovědi na otázky v dotazníku je proto zapotřebí formulovat přesně a pravdivě, ačkoliv – jak soud z dotazníku zjistil a jak vyplývá z výše uvedeného – srozumitelnost otázek vyžaduje dobrou schopnost porozumět složitému textu.
18. Tím, že je dotazník vyplňován spolu s formulářovou žádostí o podporu při jednání na úřadu práce, je na úřední osobě, která se tohoto úkonu za úřad práce účastní, poskytnout žadateli potřebnou pomoc.
19. O rozsahu této pomoci krajský soud uvažil takto. Zákon o zaměstnanosti neupravuje poučovací povinnost úředních osob ve vztahu k žadateli o podporu v nezaměstnanosti, resp. při jiných úkonech úředních osob. Na řízení se vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, podle jehož základních zásad jsou správní orgány a účastníci povinni postupovat.
20. Mezi základní zásady, které ukládá správní řád pro činnost správních orgánů, patří podle § 4 správního řádu to, že veřejná správa je službou veřejnosti. Ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu ukládá správním orgánům vycházet dotčeným osobám vstříc, § 2 odst. 4 správního řádu povinnost dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Konkrétní vyjádření této zásady spočívá v povinnostech poskytnout dotčeným osobám přiměřená poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, jak je explicitně uvedeno v § 4 odst. 2 správního řádu, dále povinnostech pomoci odstranit rozpory bránící řádnému projednání a rozhodnutí věci, pomoci napravit vady podání, vyřídit věci bez zbytečných průtahů či volit takový postup, který co nejméně zatíží osoby dotčené činností správních orgánů (srov. např. v rozsudcích Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 6 Ads 13/2006 - 51, či ze dne 10. 5. 2012, č. j. 6 Ads 157/2011 - 56).

21. **Současně mají správní orgán a dotčena osoba povinnost součinnosti;** jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 4 Ads 150/2011 - 164, „*pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce, vyžaduje od uchazečů také plnění povinností a spolupráci z jejich strany. Jedině v aktivním a kooperativním vztahu uchazeče o zaměstnání a státu, reprezentovaného úřadem práce, lze dosáhnout skutečně rychlého a efektivního řešení nezaměstnanosti.*“
22. Z uvedeného plyne závěr, že při podání žádosti o podporu byl žalobce povinen tvrdit všechny rozhodné skutečnosti, které svědčily o jeho nároku na podporu, k nim označit podklady, ze kterých tato tvrzení vyplývají, popř. důkazy, a současně poskytnou úřadu práce další nutnou součinnost. Úřad práce, tedy příslušná úřední osoba, byl povinen poskytnout žalobci poučení zejména o procesních otázkách. Byl však povinen poskytnout i další poučení tak, aby s ohledem na žalobcovy osobní poměry mohl svůj nárok řádně uplatnit. Byl tedy mj. povinen vysvětlit i nad rámec písemného poučení, ty skutečnosti, které žalobci nebyly jasné. Současně byl povinen poučit žalobce o povinnosti předložit podklady, ze kterých tvrzené vyplývá a též o následcích, jaké nepředložení podkladů a nedostatek součinnosti pro žalobce může mít. Rozsah této poučovací povinnosti je vždy ovlivněn osobními poměry žadatele, jak je výslovně uvedeno v §4 odst. 2 správního řádu. Úřad práce tedy musí přihlídnout k osobě žadatele, k jeho vzdělání, orientaci v předpisech upravujících nárok na podporu v zaměstnanosti, zkušenostem a duševním schopnostem, nevystačí si pouze s poukazem na to, že žadatel má znát zákon a svá práva, popř. se spokojit s formálním poučením v písemné formě. V nyní posuzované věci žádal žalobce, který je vyučen zedníkem a pracuje jako kuchař, o podporu v nezaměstnanosti jako přeshraniční pracovník, tedy za situace, kdy na jeho případ dopadá úprava evropského práva, která již z podstaty věci užívá složitější formální jazyk a jejíž úprava je složitější než úprava národní. V takovém případě bylo na místě poučení o to pečlivější.
23. K prokázání rozsahu poskytnutého poučení krajský soud vyslechl syna žalobce, který vyřizoval žádost o podporu v nezaměstnanosti ve stejnou chvíli, jako žalobce, u stejné úřední osoby. Dále vyslechl úřední osobu, která s žalobcem sepisovala žádost a vyhotovovala protokol o jednání. Z výpovědi syna žalobce považuje soud za prokázané, že žádost vyřizoval současně s žalobcem a že se žalobce i syn dotazovali mj. na to, jak mají prokázat četnost návštěv v České republice po dobu zaměstnání v Rakousku. Syn rovněž potvrdil, že ohledně četnosti těchto návštěv jim úřední osoba sdělila, že stačí napsat číslo odpovídající nejvíce pravděpodobným návštěvám v České republice, čímž to bude prokázano. V tomto výpověď svědka odpovídá výpovědi úřední osoby, která si vybavila, že celá rodina žalobce vyřizovala žádost najednou, a dále jí uvedenému obecnému popisu otázek a odpovědí při takovém pohovoru, když konkrétní rozhovor si svědkyně již nepamatovala.
24. Dále soud vyslechl oba svědky k tomu, zda byl žalobce poučen o své povinnosti svá tvrzení prokázat, zejména ve vztahu k tvrzení o četnosti návštěv a nájemním bydlení v České republice; a dále k tomu, jaké následky pro něj nepředložení podkladů může mít. Protokol o jednání, ze kterého vyplývá odepření předložení dalších podkladů žalobcem, totiž nebyl v této části žalobcem podepsán. K tomu úřední osoba nebyla schopna uvést konkrétní podrobnosti s ohledem na odstup času, popsala pouze svou obecnou praxi, že do protokolu píše pouze to, co jí účastník řekne. Syn žalobce uvedl, že teprve poté, co opustili s žalobcem

jednání na úřadu práce, si všimli, že v protokole je údaj o tom, že žalobce odmítá předložit další důkazy, což nebyla pravda. Krajský soud s ohledem na chybějící podpis na protokole považuje za prokázané tvrzení žalobce, že údaj o tom, že nebude předkládat další doklady, neodpovídá tomu, co úřední osobě při jednání sdělil.

25. V posuzované věci bylo mj. podstatné zjistit, zda a jak často žalobce pobýval v České republice; tvrzení byl povinen žalobce prokázat. Stejně tak bylo podstatné zjistit, zda a za jakých okolností v České republice bydlel. Tyto skutečnosti jsou významné pro posouzení zachování bydliště v České republice, jak vyplývá z citované judikatury (viz odst. 15 tohoto rozsudku) a jejich uvedení a prokázání je pro posouzení žalobcova nároku podstatné. Žalobci se však poučení o jeho povinnosti tvrdit tyto skutečnosti, prokázat je a o následcích, které nesplnění této povinnosti pro něj může mít, dostalo nikoliv přiměřené jeho osobním poměrům, tedy i ústní formou. Za této situace zůstalo kusé jeho tvrzení o návštěvách v České republice a tvrzení o bydlení v bytě, který měl mít po celou dobu svého zaměstnání v Rakousku, pronajat a platit jej, zůstalo neprokázáno.
26. Nápravu nezajistil ani žalovaný v odvolacím řízení. Žalobcovo odvolání neobsahuje náležitosti podle § 82 odst. 2 správního řádu a svědčí o tom, že žalobce se neorientuje ani v odvolacím řízení, ani ohledně svých povinností vůči úřadu práce v řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Z odvolání není výslovně patrné ani to, zda jde skutečně o odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti z důvodu pochybení úřední osoby, nebo jde o stížnost na postup úřední osoby, nebo zda toto podání obsahuje oboje. Žalovaný ani úřad práce se přesto nepokusili postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu vady odvolání odstranit.
27. Krajský soud proto uzavřel, že došlo k podstatnému porušení řízení před správními orgány, spočívající v porušení poučovací povinnosti a neodstranění vad odvolání, které mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný odstraní nejasnosti v odvolání žalobce, přihlédne k důkazům, které soud v řízení provedl, v případě potřeby poučí žalobce o jeho povinnosti důkazní k tvrzení o bydlení v nájemním bytě v době, kdy pracoval v Rakousku, popř. k jeho cestám, do České republiky, a o následcích nesplnění jeho důkazní povinnosti. Teprve na základě takto zjištěného stavu žalovaný posoudí, zda žalobce zachoval obvyklé bydliště v České republice rovněž v době, kdy pracoval jako sezónní pracovník v Rakousku. Přitom vezme v úvahu též judikaturní závěry o výkladu pojmu stálé bydliště, jak bylo vysvětleno výše.
28. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo; vzhledem k tomu, že náhradu nákladů řízení neuplatnil a ze spisu žádné náklady nevznikly, soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.
29. V řízení vznikly státu náklady řízení v souvislosti s výsledkem svědků. Soud státu náhradu nákladů nepřiznal s ohledem na procesní neúspěch žalovaného a ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 18. října 2023

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně